

CULTUUR+ONDERNEMEN

TRANSCRIPT PODCAST SLAGKRACHT

[Aflevering #1](#)

Titel: Brand

Spreekers: [Rinke Vreeke](#) (podcastmaker), Jannet van Lange (zakelijk leider [het NUT](#))

Jannet: Dus het was meteen duidelijk dat ons theater in de fik stond. En toen belde ik Gregory terug, ik zei geloof ik “Wanneer laten ze ons nou eens met rust” of zo iets.

Rinke: Dit is Slagkracht, een podcast van Cultuur+Ondernemen. Mijn naam is Rinke Vreeke. In Slagkracht hoor je iedere aflevering een persoonlijk verhaal van een zakelijk leider, marketeer of een andere ondernemende professional in de culturele of creatieve sector. Een verhaal over een belangrijk moment in hun carrière. In deze aflevering hoor je het verhaal van Jannet van Lange.

Jannet: Ik ben Jannet van Lange ik werk voor het NUT, het Nieuw Utrechts toneel, en dat doe ik als zakelijk leider en als dramaturg. Het Nieuw Utrechts Toneel maakt vanuit Leidsche Rijn in Utrecht voorstellingen over hoe de wereld van morgen eruit kan zien en laten zich inspireren door het verleden.

En Greg zei later tegen mij “Ik dacht toen: oké dit was voor Jannet de druppel dit, nu ... nu ligt ze eraf, nu raakt ze in een burn-out of wil ze niet meer of...”

Rinke: Want wat doe je als je bed uit wordt gebeld en hoort dat de plek waar je werkt er niet meer is? Welke impact heeft de brand gehad op Jannets rol en visie als zakelijk leider. Je hoort het in deze aflevering van Slagkracht.

Jannet: Met het NUT zijn we geworteld in Leidsche Rijn. We zijn begonnen ooit als een soort heel nomadisch gezelschap zonder eigen plek, gewoon jonge mensen die een clubje hadden opgericht. Inmiddels zijn we uitgegroeid naar een organisatie met een stuk of acht medewerkers die in continuïteit aan ons verbonden zijn. Eigenlijk vanaf 2017 toen ik erbij kwam, als eerst zakelijk coördinator en daarna ook doorgewoerd naar zakelijk leider. Maakten we echt een soort, zaten we in een groeistuij en knalden we ook uit ons kantoortje wat we toen hadden. Toen kreeg ik als taak, zoek nieuwe huisvesting voor het NUT. Dat is in een Vinex wijk heel erg lastig, bleek. Dat wist ik niet toen ik het taakje kreeg. Maar alles wat gebouwd wordt heeft al een bestemming, en leegstand is er eigenlijk niet want er was eerst ... nou... kassen en weilanden. En toen kwam ik in 2018 ongeveer, in aanraking met de ontwikkeling op het Berlijnplein. Een cultureel kavel wat een bestemming, culturele bestemming moet krijgen en culturele bebouwing. Dat klonk natuurlijk echt fantastisch en dat is het ook, het is ook heel ingewikkeld. Maar goed inmiddels zijn we in 2020 geland op dat plein in een wat we tijdelijk paviljoen noemen waar we een kantoorruimte hebben en een presentatiestudio is eigenlijk een minitheaterzaaltje.

2020 was voor ons, zoals voor iedereen natuurlijk een heel vreemd jaar omdat in maart ineens alles dichtging. Wij hadden eigenlijk na de eerste shock en alle veranderingen een hele mooie zomer gedraaid. We hadden onze dat is eigenlijk onze we noemen het, zelf de *signature dish* van het NUT, een zomervoorstelling op locatie inclusief diner en nagesprek, of spel of randprogramma. Dat hadden we weten te verplaatsen. En hadden we mensen in hun eigen huiskamertje neergezet om het

helemaal corona-proof te maken. En het diner werd zeg maar in hun huiskamertje geserveerd. Dus we hadden een hele fijne zomer gehad, waarbij we gewoon hadden kunnen maken en spelen en dus ook die inkomsten hadden kunnen genereren. En toen gingen we in het najaar door met een project dat de *Chaos van 2020* heette. Dat waren we aan het maken en vlak voordat we in première zouden gaan, ging alles weer helemaal dicht. Nou dus dat was al een heftig jaar met die pandemie en toen het afzeggen van deze voorstellingen. Toen was er de ochtend van 7 november ... werd ik wakker gebeld. En dat was een heel raar moment, want ik heb mijn telefoon altijd op 'niet storen' staan. Maar op een gegeven moment werd ik wakker van het geluidje van een Whatsapp-bel dus blijkbaar kan de Whatsapp-bel-ding door mijn 'niet storen' heen dat was de ontdekking van die ochtend. Maar dat was Greg de artistiek leider van het NUT, en die zei "Heb je het al gezien?" Toen viel die weg en toen zag ik allemaal berichten binnenkomen van de voorzitter van mijn bestuur. Die zit altijd bovenop alle nieuwswebsites. En die vond het nieuwsbericht "Brand in Leidsche Rijn, theater staat in de brand." En toen zag ik al dat het ons pand was, daar zat een herkenbare hoog gedeelte in waar dus heel groot *Chaos van 2020* op stond. Dus het was meteen duidelijk dat ons theater in de fik stond. En toen belde ik Greg weer terug en ik weet nog dat ik zei geloof ik wanneer laten ze ons nou eens met rust ofzo iets. En Greg zei later tegen mij "Ik dacht toen oké dit was voor Jannet de druppel dit, nu ... nu ligt ze eraf, nu raakt ze in een burn-out of wil ze niet meer of..."

En eerst dacht ik nog "Ja ja ja een brand, ja wat kan ik doen?" en twee minuten later dacht ik "Nee, ik moet daarheen". Inmiddels had ik andere collega's op de app en aan telefoon. En toen ben ik, hals-over-kop heb ik iets aangetrokken en ben ik in de auto ook, ik woon op zich 12 minuten van het plein fietsen. Maar ik ben in de auto gestapt, kreeg later nog een bon, het was ook hartstikke koud het was 7 november. En toen kwam ik op dat plein, en eigenlijk had de brandweer daar echt een kamp opgezet. Dat vond ik heel *impressive*. Ik had dat nog nooit gezien maar die hadden een soort wagen en daar zaten ook toiletten in en kwamen koffie, broodjes die hadden echt alles bij zich. Die waren daar ook al natuurlijk een paar uur bezig met blussen er was ook een groot probleem geweest met het oppompen van het water. Dus ik stond daar, Greg die was in Zeeland op dat moment met zijn gezin. Dus die belde van "Moet ik dan terugkomen?" Dus ik zei "Nou ja, het is afgefikt. In principe is er niets iets te doen. Blijf maar daar." De voorzitter van mijn bestuur kwam, die had ontbijt meegenomen daar ben ik hem nog altijd dankbaar voor want dat was ik echt allemaal vergeten. En ja we stonden daar eigenlijk te kijken naar de resten van, nou een gedeelte van onze studio stond nog wel maar de rest was eigenlijk echt afgefikt gewoon weg. Dat was heel surrealistisch.

En langzaam aan kwamen er dus meer mensen, in eerste instantie mijn collega Femke productiemedewerker en later ook mijn collega Neeltje. Die woont in Brabant dus die zei eerst "Kan ik daar iets doen?". Ik zei, "Geloof het niet". Maar die kwam toch. Het was zo'n raar rare ochtend, ik zou niet eens willen zeggen dat ik toen boos was, of verdrietig of het was gewoon heel vreemd. Wanneer maak je dat nou mee? En toen en toen kwamen ook alle andere partners van het plein en gingen de telefoons ineens de hele tijd. Dus Femke die kwam ook met het telefoontje van het NUTs nummer en dat ging op een gegeven moment gewoon de hele tijd af. En mijn eigen telefoon ook en dan ik kreeg ook appjes van mensen die dat hadden gezien. Maar ook de directrice van de schouwburg aan de telefoon "Dit is zou mijn grootste nachtmerrie zijn, kan ik iets doen?", een hart onder de riem. En op een gegeven moment kreeg ik ook iemand van de verzekering, of die stelde zich voor als iemand van de verzekering aan de telefoon. En ik weet dan helemaal niet van wie, hoe heet het ook al waar we verzekerd zijn dat weet ik helemaal niet uit mijn hoofd dat moet ik dan opzoeken. Ik weet nog heel goed dat ik dacht dit kan ik niet. Dus toen heb ik de telefoon aan Femke gegeven. Femke is echt, toen die dag, maar ook nu nog altijd in de afhandeling van alle dingen die nog steeds gelden als nasleep van die brand - want dat houdt maar niet op - echt een rots in de branding. Zij neemt zoveel dingen op. En ik weet nog dat ik dacht verzekering, error, weet niet Femke. Dus ik zei "Fem, iemand...Regel dit."

Maar ook SBS6... ik wist wel meteen tuurlijk willen we die te woord te staan. Bij het NUT is het eigenlijk altijd zo dat als iemand het woord moet voeren dan is dat Greg, maar die was er niet, dus dan is het ook logisch dat ik dat doe. Dus ik werd ineens de woordvoerder. Ik kan mij wel nog goed herinneren dat ik zei "Heeft iemand misschien mascara?" Want ik was dus uit mijn bed gerold, geen bh aan, niks. Dat zag je niet, want ik had een trui aan en een... Maar daar hebben we achteraf heel veel grapjes overgemaakt dat mijn tv-debuut bh-loos is geweest. Maar goed het ging natuurlijk om het verhaal dat daar verteld moest worden en dat. Nou een paar uur daarvoor waren te weten gekomen, voordat want die pers daar was waar die interviewtjes plaatsvonden, wat er gebeurd was. En het bleek geen ongelukje geweest te zijn. Dus er waren een aantal jongens geweest die hadden ingebroken in dat paviljoen, hadden toen een vuurtje gemaakt. Ik weet niet waarmee en waarom maar dat is helemaal uit de hand gelopen. En de reden dat we dat zo snel wisten is dat ze toen dat uit de hand liep zijn weggerend maar hun telefoon hebben laten vallen en ik geloof zelfs ook een ID bewijs of iets van een portemonnee of een telefoonhoesje. En ze hadden ook een aantal van hun acties gefilmd en dat stond dus ook allemaal op dat telefoontje. Het waren jonge jongens dus die konden vrij snel gevonden worden.

Op die dag zelf heb ik, kan ik mij niet herinneren of ik eigenlijk vast publiek van het NUT heb gezien. Ik denk het eigenlijk wel. We hebben echt een aantal hele trouwe fans. Wat ik in ieder geval weet is dat één iemand uit ons publiek een donatie-actie is begonnen voor ons. Omdat ze zei "Wat er nou gebeurt, dat slaat nergens op." Dus die heeft dat online gezet en dat dat ging echt gigantisch. Dus die heeft iets van zestien duizend euro daarmee voor ons opgehaald. Wat wij nu heel dankbaar inzetten voor ons project en een deel voor het herstel van het paviljoen en onze inrichting. En dat was wel écht heel hartverwarmend om te zien dat mensen niet alleen maar denken, oh wat vreselijk. Maar dat ze dan ook overgaan dus, ik had het ook prachtig gevonden als het een ander bedrag was geweest. Maar even zoveel mensen die daar een euro in hadden gestopt dus ik kan me, als ik het niet zelf was geweest ook voorstellen dat je denkt: "Oh ik wil gewoon heel graag laten weten hoe erg ik meeleef." Dus dat zat daar voor mij daar heel erg in. En wat er ook inzit is, is dus dat iemand uit Leidsche Rijn die fan is van het NUT die de moeite neemt om zo'n actie op te zetten. En dát vind ik vooral heel hartverwarmend. Dat ik denk, dan is er, dan hebben we iets goed gedaan met ons clubje dan. Die voelt zich, die voelt zich dan ook echt fan van ons, want die voelt zich echt verbonden met ons. En dat is wel één van de doelen vind ik die wij als gezelschap zeker, omdat we noemen ons zelf het wijkgezelschap, stadsgezelschap van Leidsche Rijn. Dan denk ik dan dat bevestigt dat. Dan zeggen we het niet alleen zelf. Maar dan krijgen we ook bevestiging vanuit dit stadsdeel. Het NUT dat is een club die is ook van ons. En daar gebeurt nu iets vreselijks mee en die willen we een hart onder de riem steken.

Als ik zou moeten zeggen wat heb ik nou geleerd van die dag of die brand, die gebeurtenis dan zijn het grofweg denk ik drie dingen. Waarvan één daar kan ik heel kort over zijn. Dat is: wat een gedoe, dus het blijft maar duren. Je kan je denk ik nooit helemaal voorbereiden op zo iets, maar nu zou ik dat toch iets beter kunnen dan voorheen. Dus toch iets beter willen nadenken over hoe is dat geregeld met die verzekeringen als je huurder bent. Wat is er dan door wie verzekerd? En dat daar had ik nog niet zo erg bij stilgestaan dat hoeft gelukkig over het algemeen ook niet. Kijk we hadden een inboedelverzekering dus dat hebben we uitgekeerd gekregen want die inboedel was weg. Maar wat is inboedel als je bijvoorbeeld een theaterzaal hebt waarbij je een balletvloer hebt laten leggen of gordijnen hebt ophangen want dat zit vast eigenlijk aan het pand. Dus dat is voor de verzekering geen inboedel, maar het is voor de opstalverzekering van de verhuurder ook niet van hen. Want wij hebben het, het zit niet vast genoeg aan het pand. Dus het is een soort tussencategorie.

Nou en daarmee kom ik op, een mooi bruggetje maken naar het tweede punt: ik ga niet 'aan' op deze problematiek. Het zou misschien mijn werk moeten zijn, ik heb heel veel moeite daarnaar toe te bewegen. En mijn collega Femke, ik had het al eerder over haar, die kan dat. Die komt overigens ook ironisch genoeg niet uit de theatersector, maar heeft voordat ze bij het NUT kwam werken bij een brand- en waterschadebedrijf gewerkt. Je verzint het niet, maar het is wel zo. Nou die, ik gaf haar niet voor niets de telefoon met de verzekeraar. Zij heeft nog steeds dit dossier onder haar hoede. En mijn punt hiervan is dat ik echt geleerd heb van dit, deze gebeurtenis, dat iedereen zijn eigen kwaliteiten heeft. Dus ik kan wel denken "Ik moet als zakelijk leider die verzekeringen doen of ik moet daar de leiding over nemen." Maar waarom? Ik heb er geen affiniteit mee en dat helpt helemaal niet als je een dossier moet aanpakken. Want bij mij stroomt er dan niks aan pro-activiteit of creativiteit waarmee je wat mij betreft elk dossier moet aanpakken En bij Femke wel, dus dat ligt daar. Dus dat is een inzicht ik zou haast willen zeggen een soort van visie die ik misschien sluimerend wel had, maar die ik nu door die gebeurtenis heel veel zekerder weet.

En dat sluit ook aan bij het derde en dat is: ik hou niet van hiërarchie. Ik hou er niet van, ik wil het niet hebben, ik wil niet in een organisatie werken die op die manier is opgebouwd. En ja, ik ben dan nu zakelijk leider of zakelijk directeur van het NUT. Dus tuurlijk heb ik daarmee een aantal verantwoordelijkheden en zullen een aantal eindkeuzes bij mij liggen of bij mij en Greg met wie ik de directie vorm. Maar dat zou ik nooit hiërarchisch, dat benader ik nooit hiërarchisch. En op die dag van die brand waarbij ik dus met twee van mijn collega's alle dingen, die langs kwamen moest oppakken, in een *split second* bedenken. Daar voelde ik gewoon ieder kan op zijn eigen, niet alleen expertise, maar ook karakter, maar gewoon wie ben je, waar beweeg je naartoe en waar beweeg je van weg. Dat, in zo'n crisissituatie wat dat eigenlijk is, gaat dat volautomatisch. En dat vind ik zo'n ongelooflijke kracht en ik geloof er echt in zeker voor een organisatie zoals een theatergezelschap dat dat het uitgangspunt zou moeten zijn en niet een organogram. En ik zie eigenlijk zowel een versterking of een kracht dus wat ik eerder zei "iedereen vanuit zijn expertise, en zijn karakter. Pak dat aan wat ie, waar je van nature naartoe beweegt." Dat voelt iedereen en daardoor voel ik heel veel kracht in de organisatie en tegelijkertijd heel veel mildheid en zorgzaamheid. Omdat zeker gedurende die dag, we waren daar met z'n drieën vanuit het NUT of eigenlijk met zijn vieren met de voorzitter erbij. En het is een hele rare emotionele rollercoaster. Omstebeurt troostte we elkaar. Ik kon met droge ogen het tv-interview geven, maar dan had ik voor het derde keer het verhaal gedaan en dan brak ik. En dan werd ik opgevangen door mijn collega's nou en zo waren er voor hen ook momenten waarop dat zij een arm of een schouder nodig hadden. En dat is, vind ik, heel erg gebleven. En dat kan ook als je niet aan hiërarchie doet in je bedrijf. Dus dan is zwakte of zwakte, kwetsbaarheid geen zwakte sorry ik moet het goed zeggen. Dan is kwetsbaarheid geen zwakte. En dat is overigens ook iets wat ik om dan toch iets persoonlijker te worden, wat ik heel lang zelf heb gedacht. Ik dacht tranen, niet weten, verdriet, als je dat laat zien dan ben je zwak, dat is natuurlijk niet zo. Dat was een traject wat ik daarvoor al eens gelopen had privé, persoonlijk. En dat kwam nu weer naar voren. En vind ik ... het ... dat past ook weer helemaal bij een open en transparante organisatie zijn. Dus als het tegenzit of als je het even niet weet, als je een fout hebt gemaakt of als je gewoon zomaar even verdrietig bent dan is dat delen, dan kan dat rekenen op mildheid en op zorgzaamheid. Ik denk dat we dat wel dat dat echt dat coronajaar en zeker de klapper van de brand die daar nog eens overheen kwam, dat dat echt versterkt heeft en dat dat dus ook ons team versterkt heeft. En ik denk ook dat - en we zijn inmiddels is het NUT weer wat groter en iedereen die erbij komt - dat durf ik wel met bijna met zekerheid te zeggen die voelt dat, dat heeft die brand wel versterkt.

Met Het NUT zijn we gehuisvest in wat we noemen in 'het tijdelijke paviljoen' dat stond er in 2020 dat is afgebrand en dat is nu opnieuw opgebouwd met verzekeringsgeld dat de verhuurder heeft ontvangen en dat staat er eigenlijk bijna hetzelfde als toen. Er zijn een paar kleine aanpassingen

gedaan, het heeft een ander kleurtje en het staat op een plek, op dat hele grote cultuurblok. Moet je voorstellen dat is negenduizend vierkante meter. Wat zal het zijn ... twee voetbalvelden ofzo iets. Nu zijn er ontwerpen, een ontwerpfase is er gestart. De planning nu is dat er in 2025 een cultuurcluster opgeleverd wordt, en dat cultuurcluster daar komt ook een ruimte die wij aan het ontwerpen zijn. Dat heet de NU, de Nieuwe Utrechtse theaterruimte. Maar daar komt ook een expositieruimte, daar komen ook ateliers voor kunstenaars, er komt een danshuis met een grote theaterzaal, en verschillende dansstudio's. Ons idee met de NU wat er in 2025 moet staan is dat het een huis is van makers. Dus het moet een plek zijn waar veel programma is, waar de makers en wijzelf dus ook de ruimte en de tijd krijgen om in die ruimte te maken en te repeteren en ook te presenteren. Waar je uitgenodigd voelt om te binnen te komen en mee te denken en te ervaren waar we over nadenken.

Rinke: Slagkracht is een podcastreeks van [Cultuur+Ondernemen](#). De reeks is onderdeel van het ontwikkelprogramma Slagkracht waar je als zakelijk verantwoordelijke handvatten krijgt aangereikt om je te professionaliseren binnen de zakelijke kant van de culturele en creatieve sector. Volg Slagkracht in je favoriete podcast-app. En blijf op de hoogte van nieuwe afleveringen en kijk voor meer informatie over het programma op cultuur-ondernemen.nl/slagkracht.

Concept, productie, interview en edit zijn van mij, Rinke Vreeke. De muziek is van Blue Dot Sessions en de mixage en master zijn gedaan door Bas van Win en Jeroen Jaspers van Nozem Audio. Met dank aan Karen de Meester, Sanne Wiltink en Coen Balkestein.